

Van de redactie

Vrij naar Wilde

‘The only thing worse than being talked about,’ schreef Oscar Wilde, ‘is not being talked about.’ Met dat in het achterhoofd kan de advocatuur in haar handen knijpen. De aanhouding van een verdachte in de zaak Vaatstra, het voornemen van de Raad voor de rechtspraak om meer camera’s in de rechtszaal toe te staan en diverse passages uit het regeerakkoord zorgden voor een hausse aan media-aandacht voor strafpleiters en privacyadvocaten.

Of deze zich in Wilde’s woorden kunnen vinden, is de vraag. Terwijl het enthousiasme en de opluchting over het succesvolle verwantschapsonderzoek tot een maatschappelijke roep om een DNA-databank voor alle Nederlanders leidde, moesten advocaten tegengas geven door te wijzen op het gevaar van de uitgeholde onschuldpresumptie. De modegrill ‘meer transparantie’ moest getemperd worden door de mogelijk negatieve gevolgen voor de zaak en de verdachte te benoemen. En dat ook allerlei kabinetsplannen op het gebied van veiligheid niet zonder slag of stoot doorgevoerd kunnen worden, blijkt wel uit ons coververhaal.

Maar het is in dit nummer niet louter strafrecht wat de klok slaat. Want ook voor de nieuwe stagiaire opleiding, de uitslagen van de Jonge Balie enquête en grensoverschrijdende zaken geldt, vrij naar Wilde, dat er maar één ding erger is dan besproken te worden.

Weski: Strafdossier wordt tombola

Foto: Marco Bakker/HH

Hoe ernstiger de zaak, des te langer de verjaringstermijn, zegt strafpleiter Inez Weski. ‘Hoe langer de termijn des te minder gewicht is verbonden aan het belang van de verdachte in een genoegzame verdediging.’

Weski zegt dat naar aanleiding van het aannemen van het wetsvoorstel van minister Opstelten in de Eerste Kamer, afgelopen dinsdag. Dat voorstel strekt ertoe dat misdrijven waar een maximale gevangenisstraf van twaalf jaar of meer op staat, niet meer verjaren. Dat geldt ook voor ernstige zedenmisdrijven tegen kinderen. Nu verjaren alleen de misdrijven met levenslange gevangenisstraf niet.

De verjaringstermijn van misdrijven waarop een maximale gevangenisstraf van acht jaar of meer is gesteld, wordt verlengd van twaalf naar twintig jaar. Hieronder vallen zware mishandeling of diefstal met geweld. De nieuwe wet treedt per 1 januari 2013 in werking.

Maar de verjaringstermijn bestaat volgens Weski niet voor niets. Ze noemt de beperkte geheugenfunctie van getuigen en aangevers. ‘Maar ook objectieverbaar bewijs, zoals forensisch onderzoek, dat ooit op de plaats delict heeft plaatsgevonden, is na langere tijd vaak lastig of niet meer te reconstrueren.’

Weski noemt het aangenomen wetsvoorstel voor de ‘levenslange verjaringstermijn’ in combinatie met de kabinetsplannen voor het al effectueren van de straf als hoger beroep is ingesteld en ‘al die andere in gang gezette maatregelen tot beperking van de positie van de verdediging en het weggooien van de onschuldpresumptie. Die maken het strafdossier tot een tombola en de verdachte tot de machteloze toeschouwer. Kennelijk wenst dit kabinet geen verdediging op de snelweg naar een veroordeling.’

Citaat

‘Hoe meer DNA-profielen in de databank zijn opgeslagen, hoe groter de kans op fouten en verwisselingen’

Peter Giesen in het Commentaar van *de Volkskrant*, 21 november.